

LA LLUM DEL DIA

Hi ha un adagi castellà que diu: "Piensa el ladrón que todos son de su condición".
 És perfectament lògic que "La Publicitat", en tant que diari dels amargats, dels fracassats i dels patènxers del fetge, imagini les manobres més pintoresques per a donar entenent als seus lectors, en lloc d'esser deguda a les causes més normals — les causes per les quals acostumen caure tots els governadors: els seus fracassos — és deguda, en canvi, a tot un maguatge de conxorxes tenebroses i maquiavèliques hàbilment preparades, naturalment, per la F. A. I. i per l'Esquerra Republicana de Catalunya.
 L'òrgan d'Acció Catalana sap que el ciutadà no té cap simpatia per la F. A. I. en tant que poder irresponsable, en tant que organització destructiva en lloc de constructiva, i qualsevol s'entreté a cercar arguments lògics per a dir mal de l'Esquerra, si els lectors són capaços d'empassar-se el que "La Publicitat" els serveix diàriament a base d'una confabulació misteriosa i sinistra, tramada entre aquells elements i nosaltres. Després, els que empen aquesta mena d'arguments, saben que si un tant percent dels seus lectors, són tot just exigits de l'analfabetisme, a còpia de repetir-los un dia darrera l'altre, un fet fals, si el primer dia no se'l creuen, arriba un dia que n'arriben a creure alguna cosa. Es perfectament lògic que "La Publicitat" empi aquest sistema de combatre'ns, després del sorollós fracàs que va tenir en l'afar Bloch quan va inventar aquella altra famosa confabulació nostra per a fer balxar la pesseta, gràcies a la qual nosaltres, del lloc modest que ocupem, érem elevats com per art d'encantament a àrbitres de la finança internacional i centre des d'on podiem manobrar tota la xarxa de les Borses més importants d'Europa i del món.
 Fa l'efecte que a les nits, els de "La Publicitat" ens deuen somiar / es deuen colgar dins dels llençols, aterroritzats. L'Esquerra és com una mena de "mano negra" que està ficada per tot i que per tot fa mal, amb el seu poder ocult omnipotent. De nit els devem aparèixer com l'ànima d'en Rosegacabes que els sotja sota el llit per estirar-los els peus i glaçar-los la sang, de por.
 Ja Francesc Cambó els havia precedit en aquest terror i havia desempolsat d'aquell salnet de Ramon i Vidales que es diu "El carro del vi", el cèlebre anarquista de Terrassa, que tanta fama va obtenir en les darreries de la Monarquia.
 Tan simple com és cercar la causa dels fets en els seus antecedents immediats, i que sempre hi hagi d'haver aquesta pruïja de complicar les coses i de cercar aquesta causa en uns orígens insospitats i llunyanos. Tan fàcil com és examinar la conducta d'un governador per a deduir-ne — com passa en la majoria dels casos —, que ha estat el realment el que s'ha enyorrat. Però, naturalment, és molt més còmode carregar les culpes als altres.
 La maniobra que ells serien capaços de fer contra els que som noblement els seus adversaris, les manobres que en tots els terrenys fan per tal de tractar de desacreditar-nos, ens les atribuïm gratuïtament. "Piensa el ladrón que todos son de su condición".
 "La Veu de Catalunya", mentre tant, comenta això que ella en diu "la batalla contra el governador", també amb la pruïja d'inflar les coses i de veure-hi confabulacions sinistres, i a base de tots els rumors que aquests dies els seus homes han fet córrer sobre la persona que possiblement succeïxi el governador dimitit, diu que l'Esquerra vol el Govern civil per a servir-se'n amb finalitat partidista en les eleccions vinents.
 És natural que un Partit fundat a base de finalitats simplement electorals, imagini que els altres

Mentre els capitalistes sabotegen el règim i els treballadors...

Madrid, 23. — Novament per ordre del Prelat de la Diòcesi es llegirà a tots els temples un exhort pastoral als fidels perquè acudeixin en socors dels obrers sense feina. Excita a emprendre negocis i treballs per tal de socórrer els afectats per l'atur.
 Diu que l'Església ordena que es vagi en auxili de tots els necessitats encara que siguin enemics i les associacions catòliques hauran de donar l'exemple aportant tot el seu esforç a mitigar les necessitats dels obrers sense feina.

partit també s'han de moure exclusivament per aquestes finalitats i no cregui possible que hi hagi ningú que es mogui estrictament per un ideal com ens movem nosaltres.

Hauria estat de sentit comú que després de les votacions del 12 d'abril i del 28 de juny, votacions mai no assolides per cap partit, nosaltres passéssim a governar. No obstant, hi ha hagut al Govern durant vuit mesos, un home, que no era de l'Esquerra, i hi ha hagut en diversos governs civils de Catalunya, homes que no eren tampoc de l'Esquerra. També és molt còmode, mentre tenen els ressorts de l'ordre públic homes que no són de l'Esquerra, atribuir a aquesta que no compleix el seu programa, i que defrauda l'opinió, quan la responsabilitat dels càrrecs de govern i el que des d'ells es fa, recau damunt d'homes pertanyents a Acció Catalana.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, deia en la seva nota que publicàvem dissabte passat: "Aprovada la Constitució que s'ha donat la República i format el primer Govern que ha de regir-la, Esquerra Republicana de Catalunya creu que, entrant ja el país en la via de la normalitat, ha arribat el moment de prendre posicions ben concretes per tal d'imprimir a tots els aspectes de la seva política, la ideologia del Partit".

Si en moments d'interinitat, un Partit triomfant, un Partit que s'ha posat al davant en l'hora de la revolució, el Partit que ha proclamat la República a Catalunya, pot acceptar el concurs de persones no afectes al seu ideal i donar-los la seva confiança en determinats càrrecs de responsabilitat, un cop aquesta interinitat passada, el sentit comú diu que aquests càrrecs han d'esser servits per persones del Partit al qual el poble ha donat la seva confiança, i és completament anacrònic que siguin servits per persones que gairebé només es representin a si mateixes, perquè si estan afiliades en algun partit, les urnes han demostrat que més que partit, és una petita cleda d'aficionats aplegats per a procurar obtenir de la política, utilitats a profit particular i sense comptar amb cap assistència per part de la massa.
 Això el sentit comú ho diu. Aquestes persones servint càrrecs amb la pròpia representació, poden, passada la interinitat, seguir exercint-los, si almenys no es posen en contraposició amb l'ideal del Partit que governa. Han de deixar-los en el moment que s'hi oposin. Aquest ha estat el cas del senyor Anguera.

Nosaltres vrem néixer políticament el 21 de març en constituir-se el Partit. Hem pujat a les tribunes públiques i hem parlat al poble. Ell ens ha seguit. Des dels llocs que ocupem, per mandat d'aquest poble, servim el nostre ideal, que per això el varem predicar i no tenim temperament dictatorial ni antidemocràtic, no ens interessa en absolut detentar per procediments caquístics, uns llocs que sabéssim guanyats per pressions exercides des dels Governos civils, però en l'exercici dels quals no ens acompanyés la simpatia popular. Tenim un alt concepte de la missió d'un home públic, i no som partidaris d'aquella teoria que fa "més val guanyar brut que perdre net". Vol dir que ni ens interessa, ni el nostre ideal ens permet concebre-ho, exercir càrrecs públics, emparats pel Ministeri de Vingut a renovar els procediments polítics d'estil caquístic que posaven en els llocs de responsabilitat els arrivistes i els audaços, que compraven consciències i tenien actes sota la protecció de la forja pública, emparats pel Ministeri de la Governació o pel governador de "la província".

El dia que, en un sufragi net, el nostre Partit perdés, ens retirarem correctament respectant el pensament popular que donaria la seva simpatia a altres sectors, i si creïem que el poble anava equivocats, tornariem a la brega, amb rectitud, amb noblesa, predicant des de les tribunes públiques, com hem fet fins ara.
 Ens produïm a la llum del dia. Ella és la que ens mostra tal com som davant del país. Ha estat aquesta llum del dia la que ha posat en evidència un governador, que cau per les seves obres i els seus fets, no pas per confabulacions misterioses. El que vingui al seu lloc, si fos d'Esquerra a la llum del dia actuaria sense coaccions, que és mot desconegut en el nostre ideal.
 "Piensa el ladrón que todos son de su condición", diu l'adagi castellà.

Madrid, 23. — Avui s'ha celebrat el primer Consell de ministres de la República al Palau, reunint-se a dos quarts de dotze en el mateix saló on es celebraven els Consells durant l'estiu en l'anterior règim: en les habitacions anomenades del Duc de Gènova.
 Quan el Govern estava ja al saló, hi acudí el President de la República.
 El Consell acabà a tres quarts d'una.
 En sortir els ministres, el senyor Azafia digué que s'havien despatxat molts assumptes de persones, coses sense importància i expedients. Valg donar compte — afegí — de la situació política interior i exterior. Sobre el primer punt no hi ha novetat. En les relacions exteriors hi ha algunes dificultats de caràcter comercial amb França. Després de signat el "modus vivendi", el Govern francès ha elevat algunes tarifes i ha fixat un contingut màxim per a l'admissió de mercaderies espanyoles. Per aquest motiu, el senyor Domingo ha signat amb el President un decret molt important, que publicarà demà la "Gaceta", fixant el contingut màxim d'entrada de mercaderies franceses a Espanya.
 Preguntat com serien destinats els 30 milions de la "grossa", contes a la mateixa forma que ho feu anit, diu:
 — Es tractava d'un pagament que tenia de fer el Tresor i que ara ja no es fa.
 El senyor Albornoz digué que havia signat el nomenament de Fiscal de la República a favor de Gabriel Martínez Aragón, i un altre decret nomenant Director general dels Re-

CONSELL DE MINISTRES EL SENYOR ALCALA ZAMORA HA PRESIDIT PER PRIMERA VEGADA LA REUNIO DEL GOVERN

Destaca entre els acords presos, la promulgació d'un decret que restringirà la importació de determinats articles

MANIFESTACIONS DELS MINISTRES

Madrid, 23. — Avui s'ha celebrat el primer Consell de ministres de la República al Palau, reunint-se a dos quarts de dotze en el mateix saló on es celebraven els Consells durant l'estiu en l'anterior règim: en les habitacions anomenades del Duc de Gènova.
 Quan el Govern estava ja al saló, hi acudí el President de la República.
 El Consell acabà a tres quarts d'una.
 En sortir els ministres, el senyor Azafia digué que s'havien despatxat molts assumptes de persones, coses sense importància i expedients. Valg donar compte — afegí — de la situació política interior i exterior. Sobre el primer punt no hi ha novetat. En les relacions exteriors hi ha algunes dificultats de caràcter comercial amb França. Després de signat el "modus vivendi", el Govern francès ha elevat algunes tarifes i ha fixat un contingut màxim per a l'admissió de mercaderies espanyoles. Per aquest motiu, el senyor Domingo ha signat amb el President un decret molt important, que publicarà demà la "Gaceta", fixant el contingut màxim d'entrada de mercaderies franceses a Espanya.
 Preguntat com serien destinats els 30 milions de la "grossa", contes a la mateixa forma que ho feu anit, diu:
 — Es tractava d'un pagament que tenia de fer el Tresor i que ara ja no es fa.
 El senyor Albornoz digué que havia signat el nomenament de Fiscal de la República a favor de Gabriel Martínez Aragón, i un altre decret nomenant Director general dels Re-

MANIFESTACIONS DELS MINISTRES

gístres, al senyor Fernández Clérrigo.
 El senyor Domingo confirmà que havia signat el decret sobre admissió de mercaderies franceses; un altre decret nomenant director de Comerç, en Carles Pi i Sunyer, i Director d'Indústries, en Ramon Nogués.
 El senyor Prieto manifestà:
 — Jo no he portat res. En tractar-se de la situació política, s'ha parlat extensament de les lleis orgàniques de la Constitució que són sotmeses al Parlament. Són moltes i han quedat fixades les indispensables i també aquelles altres que són susceptibles d'un ajustament. S'ha acordat també que en els primers dies de l'any, potser el quatre, es celebri un banquet diplomàtic, en el qual el President de la República convidarà també el Govern.
 Preguntaren al senyor Zulueta si s'havia nomenat ambaixador d'Espanya a Washington, i contestà que del seu departament no s'havia fet cap nomenament.
 Els altres ministres no feren cap manifestació.

RESTRICCIÓ D'IMPORTACIONS

Madrid, 23. — El ministre d'Agricultura, Indústria i Comerç, parlant amb els periodistes, declarà que davant la conducta d'algunes nacions, que han elevat les seves tarifes i han arribat, a adoptar mesures prohibitives per a l'entrada de productes espanyols, i altres mesures, Espanya es veu obligada a defensar-se i per això ha aprovat el decret facilitat.
 El decret consta de cinc articles, i disposa que el ministre fixi el contingut de la importació de determinats productes a Espanya i prengui els acords que exigeixin les

necessitats de la nostra economia. El sistema provisional serà fins la tornada de la situació internacional a la normalitat.
 Els productes de la importància dels quals es fixa el contingut, són: automòbils, sedes, sederies, cafès, carns frigorífiques, adobs, peix fresc i sec, conserves de peix, fusta, tabac, material elèctric, vidres i aparells telegràfics i telefònics.
 En concertar-se Tractats o Convenis comercials, no s'atorgarà la clàusula de nació més afavorida.
 En el més breu termini es revisaran els acords comercials que no s'ajustin a ço precitat.

LA DIMISSIÓ DEL GOVERNADOR DE BARCELONA

Marcellí Domingo digué que es va a instaurar una Cambra Agrícola a Ibiça, i que el proper Consell s'ocuparà del nomenament de Director de Monts, que recaurà probablement en el senyor Salmerón.
 Quant a la dimissió del senyor Anguera de Sojo, el Govern li ha ratificat unànimement la seva confiança.
 El ministre marxa aquesta nit a la província d'Almeria i tornarà el dilluns.

MANIFESTACIONS DEL CAP DEL GOVERN

Madrid, 23. — El cap del Govern ostigüé al seu despatx oficial des de les 7 fins a dos quarts de deu del vespre.
 En abandonar el senyor Azafia el seu despatx, parlà amb els periodistes.
 Li manifestaren que a "Crisol" havien llegit un telegrama de Barcelona, en el qual s'assegurava que durant la seva estada a la capital catalana alguns elements li expo-

LA DIMISSIÓ DEL Sr. ANGUERA UNA NOTA DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

El President del Govern de la Generalitat de Catalunya ha vist amb sorpresa que en la nota lliurada a la premsa pel senyor Anguera de Sojo, donant compte de la seva dimissió com governador civil de Barcelona, hi havia unes al·lusions tendencioses que aquesta Presidència no pot deixar sense aclariment. Solament una pèrdua momentània d'equanimitat, explii cable, potser, per les demostracions populars de desafecte d'aquests darrers dies, pot haver donat lloc, en una persona com el senyor Anguera de Sojo, a fer insinuacions que palesen la seva manca de serenitat. Es de creure que, passats uns dies i jutjant els fets més objectivament, el senyor Anguera reconeixerà lleialment que mai en aquesta Presidència no se li ha refusat un consell, de la generositat del qual, ningú no pot dubtar ja que no estava influït per cap esperit de classe, sinó inspirat per un elevat sentit d'equitat, i reconeixerà, també, que tampoc mai no s'ha deixat d'exposar-li amb tota claredat les equivocacions, parcialismes i injustícies que cometia, sense que tot i això s'hagués pogut obtenir cap rectificació de la seva conducta.

Text del decret que fixa els contingents de importació

Madrid, 23. — El text del decret al qual es fa referència a la informació del Consell de ministres celebrat aquest matí, diu així:
 "Las múltiples dificultades y trabas con que tropieza nuestra exportación, como consecuencia de las medidas de toda clase que vienen tomando diferentes países con la esperanza de remediar la crisis económica, constituyen una grave amenaza de desequilibrio para nuestra balanza comercial, ya hoy deficitaria.
 Nos encontramos ante una situación enteramente anormal para

responer el premi mayor de la rifa.
 desenvolverse el comercio internacional de nuestros productos, dentro de ese marco de restricciones, situación anormal que entraña los más graves peligros para nuestra economía.
 Se hace por lo tanto indispensable acudir a medidas excepcionales que en una época de normalidad pueden considerarse como inconvenientes, pero que en los momentos actuales se presentan como adecuado remedio a una necesidad vital.
 Procede reducir la importación de determinados productos a contingentes fijos, con objeto de disminuir nuestras adquisiciones en determinados países que castigan a nuestros productos con excesiva rigidez, para pasar a adquirirlos en otros con los que tenemos mayor obligación. Estos contingentes habrán de distribuirse entre los diferentes países con arreglo a los intereses de nuestra exportación y de nuestra importación, disminuyendo ésta tan sólo para artículos de los que podamos prescindir, sin daño y cuidando de que la distribución se haga de manera que no produzca perturbaciones de aprovisionamiento o en los precios, para aquellos otros que, como los abonos, las maderas, etc., nos son necesarios.
 Respecto a estas importaciones, habrá de procederse con el máximo tacto y cuidado, de suerte que no se ocasionen perjuicios a nuestros consumidores, ni se produzca en nuestra economía trastorno alguno, limitándose los contingentes a pasar de unos a otros proveedores.
 Las circunstancias presentes del tráfico mundial hacen obligado el prever para en breve la necesidad de revisar nuestros acuerdos comerciales con muchos países, en los que no encuentran hoy nuestras mercancías las deseadas facilidades.
 (Segueix a la pàgina 5)

NO ÉS UN HOME PER A CATALUNYA

dir que no ens pot seguir en la nostra ideologia, que aquesta ideologia és l'anarquia o amb altres mots del comunisme llibertari. Aquesta confusió premeditada de ideologies, si emprada per un ningú, no mereix ni l'honor del menyspreu, posada en un text d'un governador que dimiteix, mereix un qualificatiu que ens abstenim d'emprar per respecte als nostres lectors.
 El senyor Anguera de Sojo havia oblidat, en entrar a fer de governador de Barcelona, que l'autoritat no ha d'esser mal parcial, que ha de saber mantenir l'equilibri — que és el seu prestigi —, per damunt de sectors, de partits i de banderetes tant polítiques com socials. Havia oblidat que en no fer-ho així, quan un governador baixa del lloc neutral que li és donat, per a convertir-se en governador de classe, en autoritat sectària, en lloc d'aconseguir la pau que li és encarregada de mantenir, desferma la guerra entre els sectors que estan separats per diferències, perquè posa un d'aquests sectors en el terreny d'haver-lo de combatre, pel fet de trobar-se amb l'autoritat de la banda d'una de les parts. Que aleshores no solament no manté l'ordre, com és el seu deure, sinó que provoca el desordre. Quan un governador fa això, quan abandona el seu lloc neutral per a posar la vara de la seva autoritat en favor d'uns, ja no hi ha de fet, ni tal autoritat ni tal governador.
 Barcelona ha estat sense autoritat, o el que encara és pitjor, amb una autoritat desprestigiada, des del dia en què el senyor Anguera de Sojo va passar a ésser un governador "de classe", una autoritat "de partit".
 El Sr. Anguera de Sojo ha estat un governador de classe en l'afar del Port, i totes les víctimes que hi ha hagut entorn d'aquest conflicte social, han de pesar damunt la seva consciència, el dia que recobri la serenitat que avui ha perdut, el dia que sigui sensible a aquestes acusacions interiors.
 El senyor Anguera de Sojo ha estat, encara, un governador de partit, al qual el càrrec li havia pujat al cap, i, tan equànime, tan íntegre, tan admirable, tan d'una peça quan redactava la defensa dels procesats de Garraf, ara, as-

segut en el seu lloc de comandament del Palau de l'Avinguda del Marqués d'Argentera, ha sentit la veïllata malaltissa de formar-se un partit, un partit que es feia la il·lusió d'endur-se'n totes les forces reaccionàries al seu darrera, tenint com a tropa de xoc els que assassinaven ciutadans a la paret de la Catedral i passejaven després una bandera monàrquica per les Rambles i cantaven la marxa reial al crit de "Viva Cristo Rey", amb la més absoluta impunitat.
 El senyor Anguera de Sojo es queixa que l'haguem atacat. No podrà dir que no l'haguem atacat amb arguments, i que aquests no descansen en l'imperatíu del nostre ideal, l'únic al qual servim. El senyor Anguera se'n queixa, perquè no sap comprendre la democràcia i la llibertat. Els homes que ocupen càrrecs de responsabilitat, han d'estar sempre disposats a rebre la crítica dels ciutadans. No, altres, ens els càrrecs que tenim, no la defugim. Demanem, només, en els que ens critiquen, que siguin servidors de la veritat, no pas de la calúmnia i la falsedat; que siguin servidors d'un ideal, no pas d'un interès; que es comportin amb decència política, perquè en altre terreny no els podríem seguir que no embruteixin el poble que els llegeix, servint-ll'insidies de regist canalla, perquè prou embrutit que està, la República ja té prou feina a aixecar-lo de nivell.

El senyor Anguera de Sojo es pensa haver demostrat que el seu comandament és una prova que els catalans estem capacitats per a governar-nos. Si els homes que han de governar Catalunya lliure, col·laborant a l'obra de redreçament de les terres hispàniques sota la República, haguessin d'esser com el senyor Anguera de Sojo, tant se valdria que el poble, el 14 d'abril, s'hagués quedat a casa.
 El senyor Anguera de Sojo, no és un home per a la República que el poble es va donar ara fa vuit mesos. És un home per a un règim oligàrquic de banquers, de bisbes i de generals com el que somniem els que la República va treure. És un home per a una dictadura, perquè no sap el sentit de les paraules llibertat i democràcia. No és un home per a Catalunya.

CONSTERNACIÓ

—Has llegit que el Vaticà s'esfondra?
 —Naturalment: si s'han quedat aquell cardenal Segura!